

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

29. De Olympio Ariano, qui cum Catholicis insultaret SS. Trinitatem confitentibus, admirabili pœna diuinitus percussus interiit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

ad cœnam vesperi venturus, iuberet, exsequi,
& ad amicum illum diuertit. Sub noctem au-
tem venit amicus constuprator, cœnatur hila-
riter, & postea petit, vt filia, (quæ virgo erat)
secum dormiret, paruit mater, paruit filia, pro-
pter imperium mariti. Reuertitur manè mari-
tus, percunctatur quid factum sit. Cognita au-
tem re, accepit pugionem, & p̄osiliens in pla-
team, inuentoque filix stupratore ait: Num
dixisti Spiritum sanctum iubere, quod cum
vxoꝛe mea concumberes? Cur ergo mentus
es Spiritui sancto, & cum filia concubisti? Ex
modò mihi quoque dicit Spiritus sanctus, vt
de interficiã, ac simul tribus aut quatuor
bus percussum prostrauit, vnde manifesta
secta, per principes Christianos deleta est.

*D. Ioannes Damascenus lib. 3. de venerat. SS. imagi-
num. De Olympio Ariano, qui, cum Catholicis in-
sultaret SS. Trinitatem confitentibus, admirabili
pœna diuinitus percussus, interiit.*

CAP. XXIX.

SVB hoc consulatu, mense Decembri, eius-
mensis die vigesima septima, contigit for-
midabile & ingens miraculum, quod & audi-
tum omnem hominum magno terrore pec-
culit. Olympius enim quidam nomine, p̄suli-
de Arianae superstitionis Euthymio, quum es-
set in balneo palatij Helenianorum, quosdam
eorum cõtemplatus qui lauabantur, consub-
stantialis Trinitatis celebrantes gloriam, ait
hisce

hisce præscriptis verbis: Quid enim est Trinitas? cuius in parietibus non ea adscripta est? Quumque superior euasisset, sibi familiariter notis, dixit: Ecce & ego Trinitatem habeo. Illi itaque rem quum reprehendissent, animis incitati eum interfecturi fuerant, nisi eos representasset nomine magnus quidam sanctorum Apostolorum presbyter intra muri ambitum conueniens; Homo hic sanè quàm admirandus, ac servulus Dei cultor hisce verbis eos alloquutus est, docens quia nequaquam id latere possit oculum iustitiæ illius cuncta cernentis, qui regula quæque decernit, & quidem exacta ratione. Sedata deinde turba ob viri istius reuerentiam, surrexit Olympius, & pro more vsus uero siue folio aquæ calidæ, exsilit in alterum, quod & frigidam capiebat è fonte profusientem, qui oritur à medio venerandi altaris ædis consecratæ Diuo Protomartyri Stephano, quâ ædem exædificauit Aurelianus principali tum dignitate præluens. Hinc enim reor eam aquam dignam habitam, quam inuiseret Deus. In hanc quum ille descendisset dicto ocius adiret, cum eiulatu dicens: Misere mini mei, misere mini, suasque carnes exscalpens ossa etiam in partes deducebat. Omnes proinde, qui circa eum erant, apprehensum inuoluerunt sindone, ac reclinarunt in algescetem & animam expirantem. Porro, illi percunctabantur quid ei accidisset. Respondit Olympius:

K k 5 Virum

Virum vidi niueis vestibus indutum ex aduerso Nerophori, adscendentem ad me, meque vidente permiscentem tres in aures lupini, & dicentem mihi: Ne esto blasphemus. Illi acceptum eum in lecticam transfulerunt in alteri balneum, adiacens Arianorum Ecclesie. Illi quum vellent ab eo reuellere sindonem, carnem totius corporis simul auulserunt. Atque ita in mortem concedens reddidit spiritum. Rei huius gestæ fama toto propemodum imperio notuit. Vulgò ferebatur, hunc talia passum, non modico tempore sterisse ab obsequantia & religione, quæ glorificat ac proficitur in Trinitate consubstantiali essentiam, & demum ad Arij cultum resiliisse per baptismum. Id simul atque contigit, & ad aures peruenit imperatorum: erat autem tunc Anathasius. Is demandauit prodigiosum hunc euentum varietate colorum per imaginem pingentemq; affigi parti supremæ Nerophori. Ioannes aut quidam, diaconus ac defensor prædictæ ædis ditatæ Stephano Protomartyri, vir si quis alius, peracrem zelum exercens passim pro tuendo dogmate consubstantialis essentia, isque rem gestam pinxit, ac tradidit imaginis, utcūque. Adscripsit enim & nomina eorum, qui tum inter lauandum illic historiam perspexerant, & quo quisque loco habitaret. Adiecit & eos, qui administrandis aquis subseruiebant. Testimonio autem est vsque in præ-

sens ip
protin
renus.
nes nō
nitate
phylus
pido M
ros om
& colu
Trinit
quod f
quam
us Eccl
tas: can
etiā, vt
abspor
na scen
ti illan
marito
Trinit
piæ Co
uinæ v
Olym
tabiler
Ruffin
sticam
rian
V B
o

gens ipsa imago affixa in ipso introitu quartæ
 protinus sæpè dicti oratorij. Hæc ibi Damas-
 cenus. Sunt & nostro prædolor sæculo homi-
 nes nō minus quàm iste Olympius in SS. Tri-
 unitatem blasphemi. Scribit enim Frideric. Sta-
 phylus (in Apologia) Lucam Sternberger in op-
 usculo Moravia Sternberg publicitus docuisse,
 eos omnes, qui S. Trinitatis nomē confitētur
 & colunt, tres Deos falsò comminisci, cum sit
 Trinitatis nomen superuacaneum & inane,
 quod scripturis sacris Trinitatis nomen nus-
 quam expressum sit. Itaque voluit vt loco illi-
 us Ecclesiasticæ cationis, O veneranda Trini-
 tas: caneretur, o veneranda Dei bonitas: optat
 etiā, vt dæmones omnes Trinitatē abducāt &
 absportent, nescire se, inquisiens, vtrum mas sit,
 an foemina: persuasum autē se habere, Trinita-
 tē illam quondam foeminam fuisse, quæ tres
 maritos habuerit. Sunt & Seruetiani, qui & S.
 Trinitatem (hæresco referens) vocant Trici-
 putē Cerberum. In Olympio illo videre est di-
 uinæ vindictæ seueritatem: in his quibusquā
 Olympianam blasphemiam spiratibus, admi-
 rabilem diuinæ patientiæ longanimitatem.

Rufinus lib. 10. cap. 15. & sequent. historia Ecclesia-
 sticæ. Quas & quàm portentosas calumnias A-
 riani heretici confixerint in Athanasium.

CAP. XXX.

Vbi Constantius Orientis regnum solus
 obtinuit, Constantino fratre non longè
 K k 6 ab